

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 20)

Apr 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

அடியேன் உரை

இந்த இதழில் முழுக்ஷுப்படியில் "திருமந்திர்ப்ரகரணம்" நிறைவு பெறுகிறது. இது நம்பெருமாளின் திருவுள்ளத்தாலும், எம்பெருமானாரின் மனநிறைவாலும் என்றே கூறவேண்டும்.

இந்த மாதம் (20.04.2008) மதுரகவியாழ்வாரின் திருநக்ஷத்ரம் வருகிறது. அதற்கான பெரியதிருமுடியடைவுக் குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (உத்தர பாகம்)
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. திருவெழுகூற்றிருக்கை
6. திருமாலை
7. மதுரகவியாழ்வார்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் - உத்தர பாகம்

(பகுதி - 7)

61. ஸ்ரீநயநாப உத்பாஸுர தீர்க்க ப்ரவிபுல ஸ்ருசிர சுசி சிசிரவபு:

பக்ஷநிகீர்ண உத்கீர்ண மஹாப்தி: ஸ்தல ஜல விஹரண ரதகதி: அசர:

பொருள் - (மச்சாவதாரம்) திருவரங்கனே! மத்ஸ்யமூர்த்தியாக நின்ற நீ எப்படி இருந்தாய் என்றால் - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் அழகான திருக்கண்கள் போன்றும், நீண்டதாகவும், பரந்ததாகவும், மிகவும் அழகானதாகவும், தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாததாகவும், குளிர்ந்ததாகவும் ஆகிய திருமேனியுடன் காணப்பட்டாய். உனது இறகுகள் மூலம் கடலை உட்கொண்டும், வெளியிட்டும் நின்றாய். இப்படியாகத் தரையிலும் நீரிலும் மிகவும் மகிழ்வுடன் விளையாடி உலவினாய்.

62. சகர்த்த ஸ்ரீரங்கிந் நிகில ஜகத் ஆதாரகமட:

பவந் தர்மாந் கூர்ம: புந: அம்ருத மந்தாசல தர:

ஜகந்த ச்ரேய: த்வம் மரகத சிலா பீட லலித:

ஜலாத் உத்யத் லக்ஷ்மீ பத கிஸலய ந்யாஸ ஸுலபம்

பொருள் - (கூர்மாவதாரம்) ஸ்ரீரங்கநாதா! கூர்ம மூர்த்தியாக அவதரித்து அனைத்து உலகங்களுக்கும் ஆதாரமாக நின்று, அனைத்து தர்மங்களையும் அருளிச்செய்தாய். அமிர்தம் பெறுவதற்காக மந்த்ர மலையை தாங்குகின்ற ஆமையாக நின்றாய். உன்னை அந்தக் கூர்ம வடிவில் காணும்போது, மரகத கல்லால் செய்யப்பட்ட ஆசனம் (இருக்கை) போன்று இருந்தாய். திருப்பாற்கடலில் இருந்து அவதரித்த ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் தளிர் போன்ற அழகான திருவடிகளை வைப்பதற்கு ஏற்ற பீடமாக இந்த ஆசனம் இருந்தது.

63. ஹ்ருதி ஸுரரிபோ: தம்ஷ்ட்ரா உத்காதே க்ஷிபந் ப்ரளய அர்ணவம்

க்ஷிதி குச தடம் அர்ச்சந் தைத்ய அஸ்ர குங்கும சர்ச்சயா

ஸ்புட துத ஸடா ப்ராம்யத் ப்ரஹ்ம ஸ்தவ உந்முக ப்ரும்ஹித:

சரணம் அஸி மே ரங்கிந்! த்வம் மூலகோல தநு: பவந்

பொருள் - (வராக அவதாரம்) திருவரங்கா! ஆதிவராஹ மூர்த்தியாக நின்ற நீ, உனது கோரைப் பற்கள் மூலம் ஹிரண்யாசுனின் மார்பைப் பிளந்தாய். அப்படிப் பிளந்த அவன் மார்பில் ப்ரளய ஸமுத்திரத்தை நிரப்பினாய். அந்த ஹிரண்யாசுனின் இரத்தம் என்னும் குங்குமச் சாறு கொண்டு பூமாதேவியின் ஸ்தனங்களில் பூசி அலங்கரித்தாய். காண்பவர்கள் அஞ்சும்படியாகப் பிடரி மயிரை உதறியபடி நின்றாய். உன்னை இப்படிக் கண்ட நான்முகன் உன்னைக் குறித்துத் துதிபாடினான். அந்தத் துதிகள் மென்மையாக இருந்தன - அவற்றுக்கு எதிர்மறையாக கர்ஜனை செய்தபடி நீ நின்றாய். இப்படிப்பட்ட நீயே அடியேன் புகல்வதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ளாய்.

64. ந்ருஹரி: தசயோ: பச்யந் ஒளத்பத்திகம் கடநா அற்புதம்

நரம் உத ஹரிம் த்ருஷ்ட்வா ஏகைகம் ஸமுத்விஜதே ஜந:

இதி கில ஸிதாசுநீர ந்யாயேந ஸங்கமித அங்கம்

ஸ்புடஸட மஹா தம்ஷ்ட்ரம் ரங்கேந்த்ர ஸிம்ஹம் உபாஸ்மஹே

பொருள் - (ந்ருஸிம்ஹ அவதாரம் - மூன்று ச்லோகங்கள்) மனித உருவம், சிங்க உருவம் ஆகிய இரண்டின் இயற்கையாக உள்ள அழகானது இந்தச் சேர்த்தி மூலம் அற்புதமான அழகாக இருந்தது. இப்படி ஓர் சேர்த்தியழகைக் கண்ட மக்கள், இனி தனியாக மனித வடிவத்தையோ அல்லது சிங்க வடிவத்தையோ கண்டால் வெறுப்பு கொள்ளும்படியாக இந்த சேர்த்தியழகு விளங்கியது. பாலையும் சர்க்கரையையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தது போன்று இரண்டு அழகான வடிவங்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து நின்றவனும், அழகான பிடரி முடிகள் கொண்டவனும், மிகப் பெரிய கோரைப் பற்கள் உடையவனும் ஆகிய திருவரங்கச் சிங்கத்தை நாம் உபாஸிக்கிறோம்.

65. த்விஷாண த்வேஷ உத்யத் நயநவாவஹ்நி ப்ரசமந

ப்ரமத் லக்ஷ்மீ வக்த்ர ப்ரஹித மதுகண்டுஷ ஸுஷமை:

நக ச்ஷுண்ண அராதிசுஷதஜ படலை: ஆப்லுதஸடா

ச்சடாஸ்கந்த: ருந்தே துரிதம் இஹ பும்ஸ்பஞ்சுவதந:

பொருள் - திருவரங்கனே! உனது அடியார்களுக்கு விரோதியாக உள்ள ஹிரண்யனின் மீது கொண்ட கோபம் காரணமாக உனது திருக்கண்களில் பெரும் நெருப்பு உண்டானது. அந்தத் தீயை அணைக்க ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் பெரும் பரபரப்பு அடைந்தாள். தனது திருவாயில் மென்று கொண்டிருந்த தாம்பூலத்தை, அந்தத் தீயை அணைக்கும்விதமாக உமிழ்ந்தாள். அந்தத் தாம்பூலம் உனது நகங்களில் இரத்தம் போன்று காணப்பட்டது. அந்த நகங்களால் பிளக்கப்பட்ட ஹிரண்யனின் உடலில் இருந்து பொங்கிய இரத்தம் கொண்டு உனது பிடரிமயிர்கள் நனைந்தன. இந்த மயிர்க்கற்றைகளுடன் கூடிய திருத்தோள்களை

உடைய நரஸிம்ஹன், இந்தப் பெரியகோயிலில் நமது பாவங்களை விலக்கியபடி உள்ளான்.

66. நகாக்ர க்ரஸ்தேபி த்விஷதி நிஜபக்த த்ருஹி ருஷ:
 ப்ரகர்ஷாத் விஷ்ணுத்வ த்விசுண பரிணாஹ உத்கட தநு:
 விருத்தே வையக்ரீ ஸிகடித ஸமாநாதி கரணே
 ந்ருஸிம்ஹத்வே பிப்ரத் வரத! பிபராமாஸித

பொருள் - மோக்ஷம் அளிக்கும் பெரியபெருமானே! ஒன்று சேராதவையாக உள்ளபோதிலும், அடியார்களின் பகைவனான ஹிரண்யனை அழிக்கவேண்டும் என்பதற்காக, மனிதனும்-சிங்கமும் கலந்த உருவத்தை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கலந்து எடுத்து நின்றாய். உனது அடியார்களின் விரோதியான ஹிரண்யன் உனது கூரிய நகத்தால் பிளக்கப்பட்டு அழிந்தான் என்றாலும் உனது சீற்றம் மிகுந்தபடியே இருந்தது. மந்த்ரங்களில் கூறப்படும் மஹாவிஷ்ணு என்னும் பதத்திற்கு உள்ள மேன்மையைக் காட்டிலும் இரட்டிப்பு பெருமையும் பயங்கரமும் உடையதாய் உனது திருமேனி காணப்பட்டது. இதனைக் கொண்டு அல்லவா நீ உலகத்தை நிர்வாகம் செய்தாய்!

67. தைத்ய ஓளதார்ய இந்த்ர யாச்ஞா விஹதிம் அபநயந் வாமந: அர்த்தீ த்வம் ஆஸீ:

விக்ராந்தே பாதபத்மே த்ரிஜகத் அணுஸமம் பாம்ஸூலீ க்ருத்ய லில்யே
 நாபீபத்மச்ச மாநக்ஷமம் இவ புவநக்ராமம் அந்யம் ஸிஸ்ருக்ஷு:
 தஸ்தௌ ரங்கேந்த்ர! வ்ருத்தே தவ ஜயமுகர: டிண்டிம: தத்ர வேத:

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! மஹாபலியின் தாராள குணம், இந்த்ரனின் யாசகத் தன்மை ஆகிய இரண்டையும் வெளிப்படுத்த எண்ணிய நீ வாமனனாகத் திருஅவதாரம் எடுத்தாய்; எடுத்து யாசகம் எடுப்பவனாக நின்றாய். அப்போது மூன்று உலகங்களும் த்ரிவிக்ரமனான உன் முன்பு சிறு அணுக்கள் போன்று தோற்றம் அளித்தன. அவை உனது திருவடிகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த துகள்களோ என்னும்படி காணப்பட்டன. அப்போது உனது திருநாபிக்கமலம் எப்படி இருந்தது என்றால் - இவற்றைத் தவிர அளப்பதற்கு வேறு இல்லை, ஆகவே மேலும் சில உலகங்களை ஸ்ருஷ்டிப்போம் - என்று எண்ணியது போன்று காணப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட உனது த்ரிவிக்ரம அவதாரத்திற்கு விஜய ஒலி எழுப்புவதற்காக வேதகோஷங்களே பறையாக நின்றன.

68. பவாந் ராமோ பூத்வா பரசுபரிகர்மா ப்ருகு குலாத்
அலாவீத் பூபாலாந் பித்ருகணம் அதார்ப்ஸீத் தத் அஸ்ருஜா
புவோ பார ஆக்ராந்தம் லகு தலம் உபாசீகல்பத்
த்விஷாம் உக்ரம்ப்ச்ய: அபி அநக! மம மாஜீகணத் அகம்

பொருள் - தோஷங்கள் இல்லாத திருவரங்கா! ப்ருகு குலத்தில் பரசுராமனாக திருஅவதாரம் செய்து, மழு ஆயுதம் ஏந்தி, தீமைகள் செய்த சூத்ரியர்களை அறுத்துத் தள்ளினாய். அந்த அரசர்களின் இரத்தம் கொண்டு பித்ருக்களுக்கு தர்ப்பணம் செய்தாய். இப்படியாக அந்த அரசர்களை அழித்ததன் மூலம், மிகுந்த பாரத்துடன் தவித்த இந்தப் பூமியின் பாரத்தைக் குறைத்தாய். இப்படியாக நீ விரோதிகளுக்கு மிகவும் பயங்கரமானவனாக இருந்தாய். ஆயினும் அடியேனின் பாவங்களை நீ பெரிதுபடுத்த வேண்டாம்.

69. மநுஜஸமயம் க்ருத்வா நாத அவதேரித பத்மயா
க்வசந விபிநே ஸா சேத் அந்தர்த்தி நர்ம விநிர்மமே
கிம் அத ஜலதிம் பத்த்வா ரசுஷ: விதி ஈச வர உத்ததம்
பலிமுககுல உச்சிஷ்டம் குர்வந் ரிபும் நிரபத்ரய:

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! மனிதனாகப் பிறக்க வேண்டும் என்று அனைவருக்கும் நன்மை அளிக்கும் திருஅவதாரம் எடுக்க நீ ஸங்கல்பம் கொண்டாய். இதற்காகப் பிராட்டியுடன் (இராமனாக) அவதரித்தாய். அப்போது சீதையான பிராட்டி அசோகவனம் என்னும் சோலையில் ஒளிந்து கொண்டு விளையாடும் விளையாட்டைச் செய்தாள். அவளை அடைவதற்காகக் கடலில் அணை கட்டினாய்; ப்ரம்மன் மற்றும் ருத்ரனால் வரம் அளிக்கப்பட்ட கர்வத்துடன் நின்ற அரசர்களான இராவணன் என்னும் விரோதியைக் காக்கைக் கூட்டம் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் போன்றவனாக்கி அழித்தாய். இது என்ன விளையாட்டு?

70. யத் த்யூதே விஜயாபதாந கணநா காளிங்க தந்த அங்குரை:
யத் விசிலேஷலவ: அபி காலியபுவே கோலாஹலாயா அபவத்
தூத்யேந அபி ச யஸ்ய கோபவநிதா: க்ருஷ்ண ஆகஸாம் வ்யஸ்மரந்
தம் த்வாம் சேஷம க்ருஷீ வலம் ஹலதரம் ரங்கேச! பக்தாஸ்மஹே

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதா! உன்னுடைய பலராம அவதாரத்தின்போது, களிங்க அரசனுடன் விளையாடிய சூதாட்டத்தில் நீ எத்தனை முறை வென்றாய் என, அந்த அரசனின் பல் கொண்டு பார்க்கப்பட்டது அன்றோ? நீ கண்ணனாக அவதாரம் செய்தபோது பலராமனுடன் சில நொடிகள் பிரிந்திருந்து என்ற செயலானது, காளியன் என்னும் நாகத்தின் பிடியில் சிக்கியிருந்த பெரிய சுனையின் பொருட்டே

ஆனது அன்றோ? பலராமனாகிய உனது தூது மூலமாகக் கண்ணனாகிய நீ, தங்களை வந்து காணவில்லை என்னும் குற்றத்தைக் கோபிகைகள் மறந்தனர் அன்றோ? இப்படிப்பட்டவரும், இந்த உலகில் உள்ள அடியார்களின் நன்மைக்காக உழவு செய்தவரும், கலப்பையைக் கொண்டவரும் ஆகிய பலராமனாகிய பெரியபெருமாளை அடைவோம்.

விளக்கம் - ஒருமுறை காளிங்க அரசனுடன் பலராமன் சூதாட்டம் ஆடினான். அப்போது காளிங்க அரசன் தோற்கும் ஒவ்வொரு முறையின்போதும், அவனது பற்களை ஒவ்வொன்றாகப் பலராமன் உதிர்த்தான். தான் எத்தனை ஆட்டங்கள் வென்றோம் என்று அறிய, உதிர்ந்த அந்தப் பற்களை எண்ணி அறிந்தான். இதுவே முதலில் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 20)

3-3-16 ஆத்மக்ருஹீதி: இதரவத் உத்தராத்

பொருள் - மற்ற வாக்கியங்களில் எடுப்பது போன்று இங்கும் ஆத்ம சம்ப்தம் குறிக்கிறது.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - தைத்திரீயம் (2-5) - அந்யோந்தர ஆத்மா ஆநந்தமய - என்பதில் உள்ள ஆத்மா என்னும் பதம் பரமாத்மாவையே குறிக்கும். மற்ற இடங்களில் இப்படியே கொள்ளப்படுகிறது. ஐதரேய உபனிஷத் (1-1-1) - ஆத்மா வா இதம் ஏக ஏவ அக்ர ஆஸீத் ... ஸ ஈக்ஷத லோகாந்து ஸ்ருஜை: - ப்ரளயத்தின்போது பரமாத்மா மட்டுமே இருந்தது, இதனை ஸ்ருஷ்டிப்பேன் என்று ஸங்கல்பித்தது - போன்ற வரிகளில் உள்ள ஆத்மா என்னும் பதம், பரமாத்மாவையே குறித்து உள்ளது. இப்படியே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். ஏன்? உத்தரேத் - அடுத்து உள்ள வரியில் ஆநந்தமயமான அவனே உலகைப் படைப்பதாக முழங்கப்பட்டது. இது தைத்திரீயம் (2-6) - ஸோகாமயத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நானே பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தது - என்ற வரியாகும். ஆக ஆத்ம பதம் பரமாத்மாவையே குறிக்கும்.

3-3-17 அந்வயாத் இதி சேத் ஸ்யாத் அவதாரணாத்

பொருள் - அசேதனம் குறித்தும் ஆத்மசப்தம் உபயோகப்பட்டதே என்றால், இவ்விதம் கூற அவசியம் இல்லை, புத்தி மூலம் கருதப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - தொடக்கத்தில் அநாத்மாக்களாகிய, அசேதங்களாகிய ப்ராணமயன் முதலானவற்றில் ஆத்ம பதமானது உபயோகிக்கப்பட்டதைக் காணலாம். ஆக பின்வரும் பகுதிகளிலும் முரண்பாடு தோன்றாமல் இருக்கும் பொருட்டு, ஆத்ம

பதமானது பரமாத்மாவைக் குறிக்கவில்லை என்றே அறியலாம். ஆக - ஆத்மா ஆநந்தமய - என்ற வரியில் உள்ள ஆத்ம பதமானது பரமாத்மாவைக் குறித்தே உள்ளது என்று இதற்கு முந்தைய வரியான - ஸ: ஆகாமயத - என்பதன் மூலம் உறுதியாகக் கூற இயலாதே!

ஸித்தாந்தம் - ஸ்யாத் அவதாரணாத்: ஸ்யாத் - இப்படி நிச்சயம் அறியலாம். எவ்விதம்? அவதாரணாத் - முன்பும் இப்படியே கூறப்பட்டதால் ஆகும். இதற்கு முன்பும் தைத்திரீயம் (2-1) - தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: - இந்தப் பரமாத்மாவிடமிருந்தே ஆகாயம் தோன்றியது - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் பரமாத்மாவே ஆத்ம பதம் மூலம் அறியப்படுகிறான் என்றாகிறது. அதாவது - அன்னமயமான தேஹத்திற்குள் இருக்கும் ப்ராணமயன் விஷயத்தில் பரமாத்மா கூறப்பட்டான் (அதாவது பரமாத்மாவாக எண்ணும்படிச் செய்து). அதன் பின்னர் ப்ராணமயன் என்பதற்குள் இருக்கும் மநோமயன் விஷயத்தில் பரமாத்மா என்னும் புத்தி ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. அதன் பின்னர் மநோமயன் என்பதற்குள் இருக்கும் விஜ்ஞானமயன் விஷயத்தில் கூறப்பட்டது. அதன் பின்னர் விஜ்ஞானமயன் என்பதற்குள் இருக்கும் ஆநந்தமயன் விஷயத்தில் கூறப்பட்டது. ஆநந்தமயனாக உள்ள பரமாத்மாவிற்கு அந்தர்யாமியாக யாரும் இல்லாத காரணத்தினால், அத்துடன் நிறுத்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் தைத்திரீயத்தில் (2-6) - ஸ: ஆகாமயத - அவன் ஸங்கல்பித்தான் - என்று உள்ளது. ஆக தொடக்கத்தில் இருந்தே ஆத்ம பதமானது பரமாத்மாவாக இல்லாத வஸ்துக்கள் குறித்தும், பரமாத்மா என்ற எண்ணத்திலேயே உபயோகிக்கப்பட்டது. ஆக இங்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

அதிகரணம் - 5 - கார்யாக்யாநாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஆசமனம் செய்யப்படும் நீரானது ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக உள்ளது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-18 கார்யாக்யாநாத் அபூர்வம்

பொருள் - புதியதே எடுக்கப்படவேண்டும், எதனைச் செய்யவேண்டும் என்று கூறப்படுவதால்.

விஷயம் - ஸர்வாபேதாதிகரணத்தில் விளக்கப்பட்ட ப்ராணவித்யையில் கூறாமல் விடப்பட்ட சில கருத்துக்கள் இங்கு விளக்கப்படுகின்றன. சாந்தோக்யத்திலும், ப்ருஹதாரண்யத்திலும் - உயர்ந்ததாகவும் மூத்ததாகவும் உள்ள ப்ராணனை உபாஸிக்கத் தகுந்ததாகக் கூறப்பட்டு, நீர் என்பது ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாகவும் கூறப்பட்டது. இதனை சாந்தோக்யம் (5-2-2) - ஸ ஹோவாச கிம் மே வாலோ பவிஷ்யதீத்யா இதி ஹோசுஸ் தஸ்மாத் வா ஏததசிஷ்யந்த: புரஸ்தாத் உபரிஷ்டாச்சாதி: பரிதத்தி ஸம்புகோ ஹ வாலோ பவத்யநக்நோ பவதி - ப்ராணன், "எனது வஸ்திரம் எது?", என்று கேட்டது; இதற்கு மற்ற இந்த்ரியங்கள், "நீரே வஸ்திரமாக உள்ளது", என்றன. ப்ராணனுக்கு நீர் என்பது ஆடையாக உள்ளதால் உணவு உட்கொள்வதற்கு முன்னும் பின்னும் நீரைப் பருகுவதன் மூலம் ப்ராணனுக்கு வஸ்திரம் அணிவிக்கின்றனர். இப்படியாக நீரைப் பருகுவதன் மூலம் ப்ராணன் வஸ்திரம் பெற்றதாகிறது.

இதே போன்று ப்ருஹத் உபனிஷத்தில் (8-1-14) - கிம் மே வாஸ: - எனக்கு வஸ்திரம் எது - என்று ப்ராணனால் வாக்கு முதலான இந்த்ரியங்களால் கேட்கப்பட்டன. இதற்கு அவை (8-1-14) - ஆபோ வாஸ: - நீரே வஸ்திரம் - என்றன. மேலும் - தத் வித்வாம்ஸச் ச்ரோத்ரியா அசிஷ்யந்த ஆசாமந்த்யசித்வா சாசாமந்த்யேதமேவததநமநக்நம் குர்வந்தோ மந்யந்தே - இதனால்தான் வேதங்களை அவற்றின் அங்கங்களுடன் அறிந்தவர்கள், உண்பதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆசமனம் செய்கின்றனர்; இவ்விதம் செய்யும் ஆசமனம் மூலமாக ப்ராணனை நிர்வாணம் அற்றதாக ஆக்குவதாகவே எண்ணுகின்றனர் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும், ப்ருஹத் மாத்யந்திநத்தில் - தஸ்மாத் ஏவம் விதசிஷ்யந்நாசா மேதசித்வா சாசாமந்த்யேதமேவததநமநக்நம் குருதே - எனவே இந்த விஷயங்களை அறிந்தவன், உண்பதற்கு முன்பும் பின்பும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும்; இதனால் அவன் ப்ராணனை நிர்வாணம் அற்றதாக ஆக்குகிறான் - என்று முழங்கப்பட்டது.

சந்தேகம் - இங்கு உள்ள பல வரிகளின் மூலமாக, ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகிறதா அல்லது ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாக நீர் கருதப்படவேண்டும் என்று கூறப்படுகிறதா?

பூர்வபக்ஷம் - இங்கு - அசிஷ்யந்நாசாமேத் அசித்வாசாசாமேத் - உண்பதற்கு முன்பும் பின்பும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும் - என்ற விதிமுறையே கூறப்பட்டது. ஆனால் - ஏதமேவ ததநமநக்நம் குருதே - இதன் மூலம் ப்ராணன் நிர்வாணம்

அற்றதாக ஆக்குகிறான் - என்ற வரியில் ப்ராணனுக்கு நீரை வஸ்திரமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று விதிமுறை போன்று கூறப்படவில்லை. இப்படியாகக் கூறுவதன் மூலம், "புகழ்ந்து கூறுதல்" என்பதே எண்ணமாக உள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும். உணவு உண்பதற்கு முன்பும் பின்பும் ஆசமனம் செய்யவேண்டும் என்று ஸ்ம்ருதி, ஆசாரம் போன்றவற்றில் விதிக்கப்பட்டது. எனவே, ஆசாமேத் என்று விதிமுறையாக உணர்த்தும் பதம் மூலம் ப்ராணவித்யையின் ஓர் அங்கமாகவே ஆசமனம் இங்கு விதிக்கப்பட்டது என்று கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். ப்ராணனுக்கு ஆசமனம் செய்யப்படும் நீர் என்பது அதன் வஸ்திரமாகிறது என்பது மட்டுமே இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது. கார்யம் என்று கூறப்படுகின்ற மற்ற ஒன்றால் உருவாக்கப்படாத பொருளை விதிப்பதே சாஸ்திரத்தின் இயல்பாகும் (அதாவது இதுவரை விதிக்கப்படாத ஒன்றைக் குறித்து முதன்முறையாக விதிப்பதே சாஸ்திரத்தின் லக்ஷணமாகும்). இங்கு உணர்த்தப்படுவதும் இதுவே ஆகும்.

ஆக சாந்தோக்யம் மற்றும் ப்ருஹத் உபனிஷத்துக்களில் முன்னும் பின்னும் உள்ள வரிகள் கீழே உள்ளன:

- சாந்தோக்ய உபனிஷத் (5-2-2), ப்ருஹத் உபனிஷத் (6-1-14) - கிம் மே வாஸ: ஆபோ வாஸ: - எனக்கு எது வஸ்திரம்? நீரே வஸ்திரம்
- சாந்தோக்ய உபனிஷத் (5-2-2) - அத்பி: பரிதததி - நீர் மூலம் வஸ்திரம் அணிவிக்கிறார்கள்
- ப்ருஹத் மாத்யந்திநம் - ஏதமேவ ததநமநக்நம் குருதே - இதன் மூலம் ப்ராணன் நிர்வாணம் அற்றதாக ஆக்குகிறான்

ஆக இங்கு ப்ராணனுக்கு நீர் மூலம் வஸ்திரம் அளிக்கப்படுகிறது என்பதே கூறப்பட்டது. உண்பதற்கு முன்பும், பின்பும் ஆசமனம் செய்யப்படவேண்டும் என்பதை ஸ்ம்ருதியிலும், சாஸ்திரத்திலும் முன்பே கூறியாகிவிட்டது. சாஸ்திரம் என்பதே முன்பு கூறப்படாத ஒரு விஷயத்தைக் கூறும் இயல்பு கொண்டது. ஆக இங்கு மீண்டும் ஒருவிதமாக ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறது என்று கூறுவதைக் காட்டிலும், ஆசமனம் செய்யப்படும்போது விடப்படும் நீர், ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாகிறது என்பதே உணர்த்தப்படுவதாகக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இதே பொருத்தமாகும். இதனால் சாந்தோக்யம் (5-2-2) - தஸ்மாத் வா ஏததசிஷ்யந்த: புரஸ்தாத் உபரிஷ்டாச்சாத்பி: பரிதததி - ப்ராணனுக்கு நீர் என்பது ஆடையாக உள்ளதால் உணவு உட்கொள்வதற்கு முன்னும் பின்னும் நீரைப் பருகுவதன் மூலம் ப்ராணனுக்கு வஸ்திரம் அணிவிக்கின்றனர் - என்று கூறியது. ஆக நீர் மூலம்

ப்ராணனுக்கு வஸ்திரம் அணிவிக்கப்படுகிறது என்று கூறப்பட்டதே அன்றி ஆசமனம் என்பது இங்கு விதிக்கப்படவில்லை.

கார்யாக்யாநாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 20)

ஸ்வதந்தர ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்குத் தான் கோலினதேயளவு, வேறு விளம்பா விளம்பங்களுக்குக் குறியில்லை. இந்நியமங்களெல்லாம் ஸ்வாதந்தர்யமைச்வரம பர்யநுயோஜ்யமாஹு: என்கிற நிர்ங்குச ஸ்வச்சந்ததையாலே ஸித்தங்களென்று ப்ரமாண பரதந்தரருக்கு ஸித்தம். இவ்வர்த்தங்கள் இப்படித் தெளியாதார்க்கே தேவதாந்தரங்கள் ஸேவ்யங்களென்னுமிடம் ப்ரதிபுத்தவர்ஜம் ஸேவ்யந்து என்று வ்யவஸ்தை பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - ப்ரபத்தி செய்தவன் மோசஷம் பெறத் தாமதம் செய்ய விரும்பினாலோ அல்லது மோசஷம் அடையாமல் இருக்க விரும்பினாலோ அல்லாமல் (அதாவது அவன் தாமதிக்க விருப்பம் கொண்டால் அன்றி), அவனுக்கு மோசஷம் பெறுவதற்குத் தாமதமோ அல்லது மோசஷம் கைகூடாமை என்பதோ இல்லை. இவை ப்ரமாணங்களை ஏற்பவர்களால் கண்டிப்பாக ஒப்புக்கொள்ளப்படும். இதன் காரணம் இது போன்ற செயல்கள் யாராலும் தடுக்க இயலாத ஈச்வரனின் ஸங்கல்பத்தால் நடைபெறுகின்றன. இதனை ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவம் (55) - ஸ்வாதந்தர்யமைச்வரம பர்யநுயோஜ்யமாஹு: - ஸர்வேச்வரனின் ஈச்வரத்தன்மை என்பது சுதந்திரமானது, யாராலும் கேள்வி கேட்க இயலாதது - என்று கூறியது. இப்படிப்பட்ட ஆழ்பொருட்களை அறியாமல் உள்ளவர்களுக்கே மற்ற தேவதைகளின் ஆராதனம் - ப்ரதிபுத்தவர்ஜம் ஸேவ்யந்து - விவேகம் இல்லாத மனிதர்களாலேயே மற்ற தேவதைகள் ஆரதிக்கப்படுகின்றனர் - என்று கூறப்பட்டது.

இத்தேவதாந்தரங்களை பகவச்சரீரமென்று அறியாதே பற்றினார்க்குச் சார்வாகனா யிருப்பான் ஒரு ஸேவகன் ராஜாவினுடம்பிலே சந்தனாதிகளைப் ப்ரயோகிக்க ராஜசரீரத்தில் ஆத்மாப்ரீதனமாப்போலே வஸ்துவ்ருத்தியில் ஸர்வேச்வரனே ஆராத்யனானாலும். யே அப்யந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தே ச்ரத்தயா அந்விதா: தே அபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம் என்கிறபடியே சாஸ்த்ரார்த்த வைகல்ய முண்டானபடியாலே அவற்றிற் சொன்ன பலம் விகலமாம். பகவச்சரீரங்களென்றறிந்து சூத்ர பலங்களைக் கடுகப் பெற வேணுமென்கிற

ராகவிசேஷத்தாலே அவர்களை உபாஸிப்பார்க்கு அவ்வோ பலங்கள் பூர்ணங்களாம். இப்படி அறிந்தால் பகவான் தன்னையே ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தார்த்தீ என்கிறபடியே பலாந்தரங்களுக்காகவும் பற்றினால் அந்த பலங்கள் அதிசயிதங்களாம். அந்நயப்ரயோஜநராய்ப் பற்றினார்க்கும் சரீராரோக்யமர்த்தாம்ச்ச போகாம்ச்சைவ ஆநுஷங்கிகாந் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம் அபவர்க்கப்ரதோ ஹரி: என்கிறபடியே பலாந்தரங்கள் ஆநுஷங்கிகமாக வரும். இவ்வர்த்தத்தை ஆநுஷங்க ஸித்தைச்வர்யரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமானும் “நின்னையே தான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்போல்” என்று அருளிச்செய்தார். அபிலஷித துராப யே புரா காமயோகா ஜலதிமிவ ஜலௌதாஸ்தே விசாந்தி ஸ்வயம் ந: என்று ஈசாண்டாலும் தாமருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரத்திலே நிபந்தித்தார். இது வித்யாவிசேஷ ராகவிசேஷாதிநியதம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர் மற்ற தேவதைகள் அனைத்தும் எம்பெருமானின் சரீரங்கள் என்று அறியாமல், அந்தத் தேவதைகளை ஆராதிப்பார்கள். இவர்கள் - ஆத்மா என்பதே இல்லை, உடல் மட்டுமே உண்மை என்னும் கருத்தை உடைய அரசசேவகன் ஒருவன், அந்த அரசனுக்கு ஆத்மா உள்ளது என்று அறியாமல் அரசனுக்குச் சந்தனம் பூசுதல் முதலான வேலைகளைச் செய்தபடி உள்ளது போன்றவர்கள் ஆவர். அந்தச் சேவகனின் செயலால் அரசனின் ஆத்மா மகிழ்வது போன்று, மற்ற தேவதைகள் குறித்த ஆராதனம் கண்டு, அவர்களைத் தனது சரீரமாக உடைய ஸர்வேச்வரன் மகிழ்வே கொள்கிறான். ஆனால், இந்தத் தேவதைகளின் ஆராதனம் மூலம் உண்டாகும் பலங்கள் அற்பமானவையாகவும் முழுமை இல்லாததாகவும் இருக்கும். கீதையில் (9-23) - யே அப்யந்யதேவதாபக்தா: யஜந்தே ச்ரத்தயா அந்விதா: தே அபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம் - அர்ஜுனா! மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி கொண்டு, அவர்களை மிகவும் நம்பிக்கையுடன் ஆராதனை செய்பவர்கள் என்னையே மறைமுகமாக ஆராதனை செய்கின்றனர், ஆயினும் அவர்கள் சாஸ்த்ர வழிகளின்படி ஆராதனை செய்யாதவர்களே ஆவர் - என்றது காண்க. ஆனால் இப்படிப்பட்ட மற்ற தேவதைகள் எம்பெருமானின் சரீரங்கள் என்று அறிந்த கொண்டு, பலன்களை விரைவாகப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணி, அந்தத் தேவதைகளின் ஆராதனை மூலம் பெறப்படும் பலங்கள் மிகவும் உயர்ந்தவையும், முழுமையானவையும் ஆகும். கீதையில் (7-16) - ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்தார்த்தீ - இழந்த செல்வத்தை மீண்டும் அடைய எண்ணுபவன், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்க விரும்புபவன், புதிய செல்வங்கள் வேண்டுபவன் - என்று கூறியபடி சிறிய பலனுக்காக எம்பெருமானைப் பற்றுபவர்கள் மிகப்பெரிய பலன்களையே பெறுகின்றனர். வேறு பலன் எதனையும் எண்ணாமல், மோக்ஷத்தை மட்டுமே விரும்பி எம்பெருமானை அடைபவர்கள் குறித்து விஷ்ணுதர்மம் (74-43) - சரீராரோக்யமர்த்தாம்ச்ச போகாம்ச்சைவ ஆநுஷங்கிகாந் ததாதி த்யாயிநாம் நித்யம்

அபவர்க்கப்பரதோ ஹரி: - தன்னைத் த்யானித்தபடி இருப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீஹரி, அவர்கள் விரும்பும் மோக்ஷம் மட்டும் அல்லாமல் அவர்களுக்குத் தேவையான உடல் ஆரோக்யம், செல்வம், போகங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் அளிக்கிறான் - என்றது. ஆக இவர்களுக்கு இத்தகைய செல்வங்கள் அவர்களால் வேண்டப்படாமலேயே கிட்டிவிடுகிறது என்று கருத்து. இத்தகைய செல்வங்கள் தானாகவே கிட்டப்பெற்றவரான குலசேகராழ்வார் பெருமாள் திருமொழியில் (5-9) - நின்னையே தான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்போல் - உன்னை மட்டுமே வேண்டி, மற்றைய பெரும் செல்வம் வேண்டாமல் நிற்பவர்களிடம், அந்தச் செல்வங்கள் தாங்களாகவே வர விரும்புவது போன்று - என்றார். ஈசாண்டன் - அபிலக்ஷித துராப யே புரா காமயோகா ஜலதிமிவ ஜலௌதாஸ்தே விசாந்தி ஸ்வயம் ந: - எந்தச் செல்வங்கள் நம்மால் முன்பு ஆசைப்பட்டபோது கிடைக்காமல் இருந்தனவோ, அவை அனைத்தும் நதிகள் கடலில் தாமாகவே சென்று விழுவது போன்று, இப்போது தாமாகவே எந்த முயற்சியும் செய்யாத நம்மிடம் ஓடிவருகின்றன - என்றது காண்க. ஒரு கேள்வி எழலாம் - ஏன் மோக்ஷம் மட்டுமே விரும்புபவர்களுக்கு மற்ற செல்வங்கள் கிட்டாமல் உள்ளன? இது அவர்கள் செய்யும் ஒருவகை த்யானம் காரணமாகவும், அவர்கள் பின்பற்றும் வித்யை காரணமாகவும், கடந்த பிறவிகளில் உண்டான விருப்பம் காரணமாகவும் ஆகும்.

ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கும் மற்ற தேவதைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் - ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் உள்ளவை

இப்படி ஸர்வேச்வரனுக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராதிதிகளுக்கும் உண்டான விசேஷங்களை எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே என்றும், நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான் என்றும், மேவித் தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரனாதிக்கெல்லாம் நாவிக்கமல முதற்கிழங்கு என்றும், தீர்த்தனால்களந்த சேவடி மேல் பூந்தாமஞ்சேர்த்தி அவையே சிவன் முடிமேல் தான் கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை என்றும், வானவர் தம்மையாளுபவனும் நான்முகனும் சடை முடியண்ணலும் செம்மையானவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே என்றும், பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே என்றும், ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெருமையோனே என்றும், எருத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை என்றும் பல முகங்களாலே அருளிச் செய்தார்கள்.

விளக்கம் - இப்படியாக ப்ரம்மன், ருத்ரன் முதலானவர்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை ஆழ்வார்கள் கீழே உள்ளபடி அருளிச் செய்தனர்.

- பெரிய திருமொழி (11-6-2) - எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாமுளரே - அவன் ப்ரளய காலத்தில் தனது வயிற்றில் வைத்து, பின்னர் உமிழ்ந்தான். இப்படி அல்லாத தேவர்கள் யாரும் உள்ளனரோ?
- நான்முகன் திருவந்தாதி (1) - நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்
- திருவாய்மொழி (10-10-3) - மேவித் தொழும் பிரமன் சிவன் இந்திரனாதிக்கெல்லாம் நாவிக்கமல முதற்கிழங்கு - உன்னையே வணங்கி நிற்கும் ப்ரம்மன், சிவன், இந்த்ரன் ஆகியோர்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ள திருநாபிக்கமலத் தாமரைக்குக் கிழங்கு போன்றவனே
- திருவாய்மொழி (2-8-6) - தீர்த்தனுலகளந்த சேவடி மேல் பூந்தாமஞ்சேர்த்தி அவையே சிவன் முடிமேல் தான் கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை - மூன்று உலகங்களையும் அளந்த எம்பெருமானின் திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட மாலைகள், சிவனின் தலையில் உள்ளதை அர்ஜுனன் கண்டான், இதன் மூலம் இவனே ஸர்வேச்வரன் என்று தெளிந்தான்.
- திருவாய்மொழி (3-6-4) - வானவர் தம்மையாளுபவனும் நான்முகனும் சடை முடியண்ணலும் செம்மையானவன் பாதபங்கயம் சிந்தித்தேத்தித்திரிவரே - தேவர்களை ஆளும் இந்த்ரன், நான்முகன், சிவன் ஆகிய அனைவரும் மிகச்சிறந்தவனான எம்பெருமானின் திருவடித்தாமரைகளை எண்ணி, புகழ்ந்தபடி இருப்பர்.
- திருவாய்மொழி (4-10-4) - பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-10-4) - ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனும் உன்னையறியாப் பெருமையோனே

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-6) - எடுத்துக்கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை - காளை மாட்டைத் தனது கொடியாகக் கொண்டவனும், ப்ரம்மனும், இந்த்ரனும் ஆகிய யாரும் ஸம்ஸாரம் என்னும் பிறவிப் பிணிக்கு மருந்து அறிந்தவர்கள் அல்லர்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முழுசுஷுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 20)

104. இரா மடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

அவதாரிகை - இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - இராமமடம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக நாம் மற்றவர்களுக்காகச் செயல்கள் செய்தபடி இருக்கும்போது நம்மைக் காத்தபடி இருக்கும் அவன், நமக்காக என்ன செய்கிறான் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நேர்கொடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேசுஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே துர்மாந்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன் பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்தர்யமடித்துத் திரியா நிற்க, இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரசுஷித்துக்கொண்டு போரும் - என்கை.

விளக்கம் - ஒரு சில பிள்ளைகள் பெற்றவர்களிடம் கோபம் கொண்டு வீட்டில் உண்ணாமல் பட்டினியாகத் திரிவார்கள். அவர்களுக்குச் சத்திரத்தில் உள்ளவர்கள் மூலமாக, மறைமுகமாகப் பெற்றவர்கள் உணவு அளிப்பார்கள். இவர்களைப் போன்றே சில சேதநர்கள் தாங்கள் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணியபடி திரிவார்கள். அவர்களுக்கு, அவர்களே அறியாதபடி, அவர்களின் அந்தர்யாமியாக நின்று, அவர்களைப் பாதுகாத்தபடி இருப்பான் .

105. ஆய என்கிற இத்தால் சென்றாற்குடையாம் என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்யவேணுமென்று அபேசுஷிக்கிறது.

அவதாரிகை - ஆக இந்நாராயண பதத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியான ஈச்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று. இனி, இதில் விபக்த்யம்சத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் - ஆய என்கிற இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றவனான ஸர்வேச்வரனின் தன்மைகளை, "நாராயண" என்ற பதம் மூலம் அருளிச்செய்தார் . இனி, "ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமை மூலம் கைங்கர்யத்தை வேண்டி நிற்கின்ற விதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆய என்கிற இந்தச் சதுர்த்தியாலே "சென்றாற் குடையாம்" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே திருவந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வவித கைங்கர்யங்களும் செய்யவேணுமென்று அபேசுஷிக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - முதல் திருவந்தாதி (53) - சென்றால் குடையாம் - என்று கூறுவது போன்று, ஆதிசேஷனைப் போன்று, அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்தபடி இருக்கும் நிலையை, "ஆய" என்னும் நான்காம் வேற்றுமை வேண்டுகிறது.

106. நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோ? என்னில்;

அவதாரிகை - நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்த பாரதந்தர்யம் சொல்லியிருக்க இக்கைங்கர்யத்தைத்தான் விரும்பி அபேசுஷிக்கை ஸம்பவியாது என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் - நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமோவென்னில் - என்று.

விளக்கம் - "நம:" என்ற பதத்தின் மூலம் தனக்காக ஒன்றை விரும்புதல் என்பது கூடாது என்று கூறப்பட்டது. அப்படி உள்ளபோது, கைங்கர்யத்தை மட்டும் தனக்காக வேண்டலாமா என்ற கேள்வி எழக்கூடும். இதற்கான விடையை அடுத்த சூர்ணையில் அருளிச் செய்கிறார்.

107. "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்று ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் - படியாய்க்கிடந்து - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கான விடையின் முற்பகுதியை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே", என்று அத்யந்த பாரதந்த்ரியத்தோடே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையையும் சொல்லுகிறபடியே, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை - ஸ்வபோக்த்ருத்வரூப அஹங்கார ப்ரயுக்தமாய்க் கொண்டு வந்தேறியானது அன்று. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்தது - என்கை.

விளக்கம் - பெருமாள் திருமொழி (4-9) - படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே- என்பதன் மூலம் அத்யந்த பாரதந்த்ரியம் என்னும் ஆழமான சார்ந்திருத்தல் வெளிப்படுகிறது. ஆக, இதனைப் போன்ற கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை என்பது, அஹங்காரம் மூலம் ஏற்படுகின்ற அனுபவித்தல் அன்று. இப்படிப்பட்ட அஹங்காரம் மூலம் வருகின்ற ப்ரார்த்தனை என்பது வெளியில் இருந்து வருவதாகும். ஆனால், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை என்பது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தில் இருந்து வருவதாகும். இந்த நிலை சேஷியான எம்பெருமானுக்கு மகிழ்வை ஏற்படுத்தாமல் தான் தாங்க இயலாது என்னும் நிலையாகும்.

108. ஆகையால் "வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம்" என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

அவதாரிகை - உக்தத்தை ஹேதுவாகக் கொண்டு, சதுர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனா ப்ரகாசகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஆகையால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை என்பது எவ்விதம் இருக்கவேண்டும் என்பதை நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துவதாக அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி அன்றிக்கே, ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாகையாலே, வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் என்று, "அடிமையில் ஒன்றும் நழுவாதபடி ஸகல கைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்", என்கிற ப்ரார்த்தனையை, இச்சதுர்த்தி ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்கை.

விளக்கம் - கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை என்பது ஸ்வரூபத்தின் மூலமாக உண்டானது. ஆகையால் திருவாய்மொழி - (1-3-3) - வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும் நாம் - என்று கூறுவது போல், அடிமைத் தொழிலில் எதனையும் விட்டு வைக்காமல் அனைத்தையும் செய்யவேண்டும் என்பதை நான்காம் வேற்றுமை உணர்த்துகிறது.

109. கண்ணார்க்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் என்கிறபடியே, காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை, கண்டால் "ஸதா பச்யந்தி" ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

அவதாரிகை - இனி இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பான ப்ராப்ய ருசியுடையார்படியை அருளிச் செய்கிறார் - கண்ணார்க்கண்டு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட இடைவிடாத கைங்கர்யம் நிலையாக இருக்கவேண்டும் என்பதை வேண்டி நிற்பதற்குக் காரணமான, "ஸர்வேச்வரன் மீது ஆசை", என்பதைக் கொண்டவர்களின் தன்மையை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "இமையோர்கள் குழாம், தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ் செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணார்க் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்", என்று நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேச்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டோழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குத லுண்டோ?, என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்கு முன்பு ஜ்ஞாந ஸங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்ட காலத்தில் ஸதா பச்யந்தி என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை - என்கை.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (97) - இமையோர்கள் குழாம், தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ் செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணார்க் கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல் - எம்பெருமானை நித்யஸூரிகள் அநுபவித்து நிற்பது போல, தங்கள் கண்களும் நிறையும்படிக் காண நேர்ந்தது என்று வைத்துக் கொள்வோம். இப்படிப்பட்ட நிலை உண்டானாலொழிய, நீங்காத காதலில் நின்றவர்களின்

கண்கள் உறங்குமோ? - என்றது காண்க. ஆக, ஸர்வேச்வரனைக் காண்பதற்கு முன்னால், அவனைக் காணவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தால் அறிவு மங்கிய காலங்களில் உறக்கம் என்பது இல்லை. ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் காண்கின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பரமபதம் சென்றபின் எப்போதும் அவனைக் காண்பதால் உறக்கம் இல்லை.

110. "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளுக்கு கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

அவதாரிகை - இன்னும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச் செய்கிறார் - பழுதே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலும் ஒரு காரணத்தால் உறக்கம் வராமல் உள்ளதற்கான காரணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "செங்கண்டலோதவண்ணரடி அரவணை மேற்கண்டு தொழுதேன், பல பகலும் பழுதே போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன்", என்று விஷயத்தைக் கண்டு அநுபவித்தவாரே, இப்படி அநுபவிக்கைக்கு உடலான அநேக காலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே என்று இழந்த நாளை நினைத்துக் கேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை - என்கை.

விளக்கம் - முதல் திருவந்தாதி (16) - செங்கண்டலோதவண்ணரடி அரவணை மேற்கண்டு தொழுதேன், பல பகலும் பழுதே போயினவென்று அஞ்சி அழுதேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனைக் கண்டவுடன், "இப்படி இவனை நான் இத்தனை நாட்கள் அநுபவித்திருக்கவேண்டும். அந்தக் காலம் எல்லாம் அநுபவிக்காமல் கழிந்துவிட்டனவே, என்று இதுவரை கழித்த நாட்களை எண்ணி ஒருவன் வருந்தலாம். அவனுக்கு இனி உள்ள நாட்களில் உறக்கம் இல்லை.

111. "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னா நின்றார்களிறே.

அவதாரிகை - இன்னும் இவ்விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தார்க்கு மறக்கப் போகாது என்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் - அன்று நான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவனைப் பற்றிய ஞானம் பிறந்தவர்கள் அவனை மறக்க மாட்டார்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அவன் என்னை பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பதாக நிற்க. அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞாந லாப ரூபமான ஜந்மத்தையுடையனாகப் பெற்றிலேன். அந்த ஜன்மமுண்டான பின்பு, அவனை ஒரு காலும் மறந்திலேன் என்று சொல்லா நின்றார்களிறே என்கை. ஆக ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்படி இதுவாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

விளக்கம் - என்னை அடைவதற்காக ஸர்வேச்வரன் திவ்யதேசங்களில் நின்றும், அமர்ந்தும், கிடந்தும் செய்தான். அப்போதெல்லாம் அவனைப் பற்றிய ஞானம் விளையும் பிறவியை நான் பெறவில்லை. ஆனால் இப்போது அந்தப் பிறவி உண்டானது. இனி அவனை மறக்கமாட்டேன் என்றே கூறினர். இப்படியாக அடையப்பட வேண்டிய இலக்கான கைங்கர்யத்தை ப் பற்றிய ஞானம் பெற்றவர்கள் உள்ளதால், இவர்கள் இந்த கைங்கர்யத்தை எப்போதும் வேண்டி நிற்பார்கள் என்று கருத்து.

112. இவ்வடிமைதான் “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வ தேச ஸர்வ கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு தேசகாலாதிநியமமில்லாமையை அருளிச் செய்கிறார் - இவ்வடிமைதான் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கைங்கர்யம் என்பது இடம், காலம், நிலை ஆகியவற்றுக்கு உட்பட்டது அல்ல என்று அருளிச் செய்கிறார் .

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தமான இந்த கைங்கர்யந்தான், “ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி” என்று - ஒழிவிலாத காலமெல்லாம் ஸர்வ தேசத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று - என்கிறபடியே, ஸர்வதேசத்திலும், ஸர்வகாலத்திலும், ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்து செல்லும் என்கை.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான கைங்கர்யம் என்பது நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி -

என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எந்தக் காலத்திலும், எந்த இடத்திலும், எந்த நிலையிலும் அவனை விட்டுப் பிரியாமல் நின்று - என்னும்படி அமையும். ஆக, கைங்கர்யம் என்பது அனைத்து இடங்கள், காலங்கள், நிலைகள் ஆகியவற்றில் தொடர்ந்தபடி இருக்கும்.

113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்திரம் போலே திருமந்திரம்.

அவதாரிகை - பார்யைக்கு மங்களஸுத்திராரணம் பர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹையென்று காட்டுமாபோலே திருமந்திராரணம் சேதநர்க்கு பகவதநந்யார்ஹத்வ ப்ரகாசகம் என்னுமிடந்தோற்ற இதையொரு மங்களஸுத்திரமாக நிரூபித்தருளிச்செய்கிறார் - எட்டிழையாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பெண்ணின் கழுத்தில் உள்ள திருமாங்கல்யம் என்பது - இவள் ஒருவனின் மனைவி - என்று மற்றவர்களுக்கு உணர்த்துகிறது. இது போன்று திருமந்திரமானது, சேதனர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு உரியவர்கள் என்பதை உணர்த்துகிறது. இந்த விஷயத்தை திருமந்திரத்தை திருமாங்கல்யமாக்கக் கூறி அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பதினாறிழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்களஸுத்திரம் போலன்றிக்கே எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸுத்திரம் போலே, எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கிறது இத்திருமந்திரம் - என்கை.

விளக்கம் - திருமாங்கல்யம் என்பது பதினாறு இழைகள் கொண்டு இரண்டு சரடுகளாகக் காணப்படும். இதனைப் போன்று அல்லாமல் திருமந்திரம் என்பது எட்டு எழுத்துக்களுடன், மூன்று பதங்களுடன் காணப்படுகின்றது. ஆக திருமந்திரம் என்பது எட்டு இழைகளுடன் மூன்று சரடுகளாக உள்ள திருமாங்கல்யம் போன்றதாகும்.

114. இத்தால் ஈச்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

அவதாரிகை - இப்படி நிரூபித்துச் சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தம் சொல்லுகிறது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருமந்திரத்தினைத் திருமாங்கல்யமாக ஏன் கூற வேண்டும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இத்தை மங்களஸூத்ரமாகச் சொன்ன இத்தால், ஈசுவரன் இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்கும் - என்று சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - இப்படி திருமந்திரத்தைத் திருமாங்கல்யமாகக் கூறுவதன் மூலம் ஸர்வேசுவரன் ஆத்மாக்களின் கணவனாக நின்று அவர்களை எப்போதும் காத்து நிற்கிறான் என்று உணர்த்துவதாக உள்ளது.

115. ஆக திருமந்திரத்தால் “எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்; ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்” என்றதாயிற்று.

அவதாரிகை - இனி, இம்மந்திரத்தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச் சொல்லி இத்தை நிகமித்தருளுகிறார் - ஆக திருமந்திரத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருமந்திரத்தின் பொருளைச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்து நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஆக” என்றது கீழ்ப்பரக்க அருளிச்செய்த எல்லாவற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் என்னுமிடந்தோற்ற. (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான்) - இதில் “எம்பெருமானுக்கு” என்று சதுர்த்தயந்தமான ப்ரதமாசுஷரத்தில் அர்த்தத்தையும், அவதாரணத்தாலே மத்யமாசுஷரத்தில் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ரதம பதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்) - இதில் “எனக்குரியன்” என்று ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரார்த்தத்தையும், “அன்றிக்கேயொழிய” என்கையாலே நகாரார்த்தத்தையும், “வேணும்” என்கையாலே இவ்வர்த்தம் சேதனனுக்கு ப்ரார்த்தநீயம் என்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மத்யமபதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்) - இதில் “ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே” என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா ப்ரகாசிகையான சதுர்த்தியையும், “எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்” என்று கைங்கர்ய த்ரிதீய பதார்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (என்றதாயிற்று) - என்றது,

என்று சொல்லிற்றாயிற்று - என்கை. விஸ்தரேண அருளிச்செய்ததை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச் செய்தது திருமந்த்ரார்த்தத்தை எல்லாருமறிந்து அநுஸந்திக்கக்காக. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம்.

விளக்கம் - "ஆக" என்று கூறுவதன் மூலம், இதுவரை அருளிச்செய்தவற்றைத் தொகுத்துக் கூறுவதாக உணர்த்துகிறார். எம்பெருமானுக்கே உரியேன் - இதன் மூலம் நான்காம் வேற்றுமையுடன் கூடிய முதல் அக்ஷரமாகிய அகாரத்தின் பொருள், நடு எழுத்தான உகாரத்தின் பொருள், "உரியேனான நான்" என்பதன் மூலம் மூன்றாம் எழுத்தான மகாரத்தின் பொருள் ஆகியவற்றைக் கூறுவதால், ப்ரணவத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார். எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும் - "எனக்கு உரியன்" என்னும் ஆறாம் வேற்றுமையுடன் கூடிய மகாரத்தின் பொருள், "அன்றிக்கே" என்பதன் மூலம் நகாரத்தின் பொருள், "வேணும்" என்பதன் மூலம் சேதனனுக்கு இது வேண்டத் தக்கது என்பதை அருளிச்செய்கிறார். இப்படியாக நடுப்பதமான "நமோ" என்றதை அருளிச்செய்கிறார். ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணும் - "ஸர்வசேஷியான நாராயணனுக்கே" என்பதன் மூலம் நமது கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்வதையும், கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை வெளிப்படுத்துவதான நான்காம் வேற்றுமையையும், "எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாக வேணும்" என்பதன் மூலம் கைங்கர்யத்தை வேண்டும் முறையையும் அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம் நாராயணாய என்ற மூன்றாவது பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார். என்றதாயிற்று - என்று கூறியாயிற்று - என்பதாகும். இவ்விதம் விரிவாக அருளிச்செய்ததை இப்படிச் சுருக்கமாக அருளிச்செய்ததன் நோக்கம் - திருமந்திரத்தின் பொருளை அனைவரும் அறிந்து கொண்டு எப்போதும் கூற வேண்டும் என்பதற்காகவே ஆகும்.

முமுக்ஷுப்படியில் திருமந்த்ரப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவெழுகூற்றிருக்கை

(பகுதி - 3)

வ்யாக்யானம் - 2

வ்யாக்யானம் - (ஒரு பேர் இத்யாதி) - நாம ரூப விபாகாநர்ஹமாய், தன்னோடு அவிபக்தமாயிருக்கிற இத்தை விபக்தமாக்கி, தமச்சப்தத்துக்கு வாச்யமாக்கி, அநந்தரம் ஸூக்ஷ்மரூபேண அக்ஷரம் அவ்யக்தம் என்கிற அவஸ்தைகளைப் பிறப்பித்து, பின்னை மஹானாக்கி, அஹங்காரமாக்கி, தந்மாத்திரைகளாக்கி, பூதங்களாக்கி, பௌதிகமான வர்ண ஸ்ருஷ்டியளவும் வரப்பண்ணி, பின்னை அவ்வருகுண்டான தேவாதி கார்யங்களை யடங்கலும் அவன் முகத்தாலே பண்ணுவதாக முதலில் சதுர்முகனை உண்டாக்கினானாயிற்று. முன்புள்ளவையெல்லாம் தானே கைதொட்டுச் செய்து, பின்பு சதுர்முகனை அதிஷ்டித்து நின்று செய்வானாகப் பார்த்தான். முன்பு அசித்தைக் கொண்டு கார்யங்கொண்டத்தோடு இவனைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ளப் பார்த்தத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவனுக்கு. பாரதந்தர்யத்தில் வந்தால் இவனுக்கும் அசித் ஸாம்யமுண்டு. சேதநரான வாசியால் பெறுகிற ஏற்றம் - கார்யத்துக்குக் கடவான் அவனே - என்று அறுதியிட்டிருக்கையாயிற்று.

விளக்கம் - (ஒரு பேர்) - பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றைப் பிரித்து உணராதபடி தன்னுடன் ஒன்றி இருக்கும் பலவற்றையும் ஸ்தூல ரூபம் ஆக்கி, அதன் பின்னர் ஸூக்ஷ்ம ரூபமாக உள்ள அக்ஷரம் மற்றும் அவ்யக்தம் என்பதை உண்டாக்கி, அதன் பின்னர் மஹாந் மற்றும் அஹங்காரம் ஆகியவற்றை உண்டாக்கி, தந்மாத்திரைகளை உண்டாக்கி, பஞ்சபூதங்களை ஏற்படுத்தி, அண்டங்களை உண்டாக்கி, அந்த அண்டத்திற்குள் அடங்கிய தேவர்கள் முதலானவர்களைப் படைப்பதற்காக முதலில் நான்முகனைப் படைத்தான். நான்முகன் வரை உள்ள அனைத்தையும், தானே தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் உண்டாக்கினான். அதன் பின்னர் நான்முகனை படைத்து, அவனுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று, அனைத்தையும் படைப்பதற்காக அந்த நான்முகனைப் படைத்தான். அசித் பொருள்களைக் கொண்டு மற்ற அனைத்தையும்

படைத்ததற்கும் (உதாரணமாக அஹங்காரம் மூலமாக தந்மாத்தை), நான்முகனைக் கொண்டு மற்றவற்றை படைத்ததற்கும் ஸர்வேச்வரனைப் பொறுத்தவரையில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை. ஆனால் சேதனர்களுக்கும் அசேதனங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு - சேதனங்கள், “நமக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று அவனே நம்மை வழி நடத்துகிறான்” என்று அறிவதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - 1

வ்யாக்யானம் - (ஒருமுறை இத்யாதி) - தானுண்டாக்கின பயிருக்குக் களைபறிப்பானும் தானேயானாற்போலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை அழிவு செய்யும் ராசுஷஸரை நிரஸிப்பானும் தானே. (ஒருமுறை) - ஒரு பர்யாயம். (இருசுடர்) - சந்த்ராதித்யர்கள். (மீதினிலியங்கா) - மேலே ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும்படியாய். (மும்மதிள்) - கிரிதுர்க்க ஜலதுர்க்க வநதுர்க்கமென்கிற மூன்றையுமுடைத்தான. (இலங்கை) - நினைத்தார்க்கு அஞ்சவேண்டும்படியான ராசுஷஸர். குளவிக் கூடு சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்து அம்மணக் கூத்தடிக்கும் தேசம். (இருகால் வளைய ஒரு சிலையொன்றிய ஈரெயிற்றழல் வாய் வாளியிலட்டனை) - இரண்டு கோடியும் வளைந்து நிற்கும் ப்ரதாநமான ஸ்ரீசார்ங்கத்திலே பொருந்தி, இரண்டெயிற்றையுமுடைத்தாய். நெருப்பையுமிழா நின்றுள்ள சரத்தாலே சுட்டுப் பொகட்டாய். (வாளியிலட்டனை) - ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியைப் போலன்றியே, பத்தும்பத்தாக அம்பாலெதிர்த்துப் பிராட்டியினுடைய ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (ஒரு முறை) - தான் நட்பு பயிருக்கு ஏற்படும் களைகளை உழவன் தானாகவே பறிப்பான். அது போன்று, தான் படைத்த உலகை அழிக்கும் அசுரர்களை இவனே அழிக்கிறான். (இருசுடர்) சந்திரன் சூரியனும். (மீதினில் இயங்கா) - இலங்கையின் வானத்தில் உதிக்க அஞ்சியபடி நின்ற நிலை. (மும்மதிள்) - மலை, நீர், காடு ஆகிய மூன்று விதமான அரண்களைக் கொண்ட. (இலங்கை) - நினைத்தவுடனேயே அச்சம் கொள்ளும்படியாக உள்ள அரக்கர்கள். குளவிக் கூட்டில் விஷம் நிறைந்த குளவிகள் கூட்டமாக உள்ளது போன்ற நிலை. (இருகால் வளைய ஒரு சிலையொன்றிய ஈரெயிற்றழல் வாய் வாளியிலட்டனை) - அந்த இலங்கையை எப்படி அழித்தான் என்றால் இரண்டு முனைகளும் வளைந்து நிற்கும் படியாக உள்ள, ஈடு இல்லாத சார்ங்கம் என்னும் வில்லில் பொருந்தியதாகவும், இரண்டு பற்களை உடையதும், தீப்பொறி உமிழ்வதும் ஆகிய அம்பால் சுட்டு அழித்தாய். (வாளியிலட்டனை) - நான்முகனை உருவாக்கிய

ஸங்கல்ப ஸ்ருஷ்டி போன்று அல்லாமல், யுத்த பூமியில் நேருக்கு நேராக நின்று, அம்புகள் மூலம் எதிர்த்து சீதையின் விரோதியை அழித்தாய். உன்னிடம் இருந்து சீதையைப் பிரித்த விரோதிகளை நீ அழித்தது போன்று, உன்னிடம் இருந்து என்னைப் பிரிக்கும் ஸம்ஸார விரோதிகளை நீயே அழிக்க வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - 2

வ்யாக்யானம் - (ஒருமுறையித்யாதி) - பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனான ராவணனை அழியச்செய்தாள் பிராட்டியோ? நீயன்றோ? ஒருகால் சந்த்ரஸூரியர்களுங்கூட மேலே ஸஞ்சரிக்கவும் அஞ்சும்படியாய், காட்டரண், மலையரண், நீரரண் என்கிற மூன்று வகைப்பட்ட அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கையை வில்லினுடைய கோடித்வயமும் வளையும்படி அத்விதீயமான ஸ்ரீசார்ங்கத்திலே பூட்டப்பட்டு, இரண்டெயிற்றையு முடைத்தாய்த் தொடுக்கும்போது அம்பாய், எதிரிகள் மேலே தைக்கும்போது நெருப்பாய்த் தைக்கும் அம்பாலே முடித்தாய்.

விளக்கம் - முன்பு ஒருமுறை சீதையை நீ பிரிவதற்குக் காரணமான இராவணனை சீதையா அழித்தாள் அல்லவே ?! நீ அல்லவா அழித்தாய்? முன்பு ஒரு சமயம் சந்திரசூரியன் கூட மேலே உலவ அச்சம் கொள்ளும்படியாக, காடு-மலை-நீர் ஆகிய மூன்று வகையான அரண்களை கொண்டதாக இலங்கை இருந்தது. அந்த இலங்கையை - "இது போன்று வேறு ஒன்று இல்லை" எனக் கூறும்படியாக உள்ள உனது சார்ங்கம் என்னும் வில்லை , அதன் இரண்டு முனைகளும் வளையும்படி இழுத்து நாண் பூட்டினாய். இரண்டு பற்கள் உள்ள அம்புகள் வில்லில் தொடுக்கும்போது அம்புகளாகக் காட்சி அளித்தபோதும், அவை விரோதிகள் மீது நெருப்பாகச் சென்று தைத்தன. இப்படிப்பட்ட அம்புகள் கொண்டு இலங்கையை அழியும்படிச் செய்தாய்.

வ்யாக்யானம் - (அடைந்தவித்யாதி) - இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமல்ல; அய:பிண்டத்தையும் அக்னியையும் சேர்த்து வைத்தால், அந்யோந்ய ஸம்யோகத்தாலே அதினுடைய பரமானுக்கள் ஸலக்ஷ்மரூபேண அசித்திலே வந்து ஸங்க்ரமிக்கையினாலேயாதல். அன்றிக்கே, அதினுடைய குணத்தை பஜிக்கையினாலேயாதல். அதினுடைய ஒளஜ்வல்யத்தையும் வர்ணத்தையு முடைத்தாயிருக்குமாபோலே நித்யமான ஆத்மவஸ்து அநாதியாயுள்ள அசித் ஸம்யோகத்தாலே அந்த அசித்திலே அஹமபிமா நத்தைப் பண்ணும்படி பலிக்கிற அவித்யா கர்ம வாஸநா ரூசிகள். அவையடியாகப் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தைப் பற்றி வரக்கடவதான ஆதிவ்யாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம். இப்படி கார்யமாயும் அடிகாணவொண்ணாதபடி கிடக்கிறவை. புதுப்புடவையை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலே போகையன்றிக்கே ஒருகாலே ஸவாஸநமாகப் போக்க வேண்டில் (நுடங்கியை இத்யாதி) - அதுக்குச் செய்ய வேண்டுவ

தென்னென்ன, ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை வருத்தமறப் போக்க வல்லவனைப் பற்றவடுக்கும். [நுடங்கிடையை] - கண்டார்க்கு “என்னய் விளையக் கடவதோ?” என்று அஞ்சவேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைத்தான இடையையுடையவனைக்கிடர் பிரித்து வைத்தது என்கை. முன்பு லங்கையிலே கொடுபுக்குச் சிறை வைத்த ராவணன் மிடுக்கு அழியும்படியாக, மேகத்திலே மின்னினாற்போலே அழகிய திருக்கையிலே ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வைத்தவன். எதிரிகளை அழியச்செய்கைக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ண வேண்டா, கையிலே வில்லை வாங்க அமையும். அழகிய திருக்கையிலே வில்லைப் பிடித்தவன் உபாயமென்னுதல்; “அவனை உபாயமாகப் பற்றுங்கோள்” என்று விதியாதல்; “நுடங்கிடையை முன்னிலங்கை வைத்தான்” என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில் - ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருக்கையாவது - பிராட்டியைப் பிரித்த ராவணனோ டொக்குமென்கை. தன்னைப் பற்றினார்க்கு, அவள் விரோதியைப் போக்கினாற் போலே விரோதியைப் போக்கிக் கொடுக்குமென்கை. அவளோடொத்த ப்ராப்தியும் அவன் பக்கல் இவனுக்குண்டென்கையும், அவனைப் பற்றுவார் அவள் முன்னாகப் பற்றுவதென்கையும்.

விளக்கம் - (அடைந்த) - இங்கு முதல் திருவந்தாதி(59) - அடைந்த அருவினை - என்ற பாசரம் காணத்தக்கது. அருவினைகள் முதலானவை ஆத்மாவுக்கு இயல்பானது அல்ல. இரும்பினால் செய்யப்பட்ட உருண்டை ஒன்றை நெருப்பில் வைக்கும்போது அந்த இரண்டின் சேர்க்கை காரணமாக அக்னியின் அணுக்கள் ஸூக்ஷ்மமாக இரும்புடன் வந்து சேர்வதாலும், அக்னியின் குணத்தை இரும்பு அடைவதாலும் - இரும்பு உருண்டையானது, நெருப்பின் ஒளி மற்றும் நிறம் ஆகியவற்றைப் பெறுகிறது. இது போன்று நித்யமாக உள்ள ஆத்மாவானது எல்லையற்ற காலங்கள் அசித் வஸ்துக்களுடன் கலந்து, அந்த அசித் வஸ்துவால் ஆன சரீரத்தையே “தான்” என்று எண்ணுகிறது. இவ்விதம் எண்ணச் செய்கின்ற அஞ்ஞானம், கர்மங்கள், வாசனை, உலக விஷய ரூசி ஆகிய அனைத்தும் அழிக்கக் கடினமான வினைகள் எனப்படுகின்றன. இவையே அருவினைகள் ஆகும். இப்படியாக உண்டான சரீர தொடர்பு காரணமாக - ஆதி என்னும் மனதால் ஆகிய துன்பங்கள், வ்யாதி என்னும் உடம்பால் அடையபடும் துன்பங்கள், உடல் மூலம் செய்யப்படும் கர்மங்களால் ஆகிய புண்ணியபாவங்கள் போன்றவை எல்லையற்ற காலங்கள் தொடர்ந்து வந்தபடி உள்ளன. புதிய துணி மீது அழுக்கு படிந்தால் அதனை நீக்கப் படிப்படியாகத் துவைப்பது போன்று அல்லாமல், பழைய துணி போன்று ஒரே மூச்சில் அழுக்கு நீக்க முயற்சிப்பது போன்று, இந்த வினைகள் அனைத்தும் நீங்க வேண்டும் என்றால் அதற்காக செய்யவேண்டியது என்ன? மிகவும் கடுமையான தடைகளையும் வருத்தம் இல்லாமல் நீக்க வல்லவனை அடையவேண்டும் என்றார். சீதையைக் கண்டவர்கள் அனைவரும், ”இராமனைப்

பிரிந்து இவளுக்கு என்ன நேருமோ?", என்று அச்சம் கொள்ளும்படியான மெல்லிய இடையைக் கொண்ட சீதையை அல்லவா இராவணன் பிரித்து வைத்தான்? முன்பு ஒரு சமயம் சீதையை இலங்கைக்குக் கொண்டு சென்று சிறை வைத்த இராவணனின் கர்வமும் வலிமையும் அழியும் விதமாக, வானத்தில் இந்திரவில் தோன்றியது போல், தனது அழகான திருக்கையில் வில்லை ஏந்திய இராமனே உபாயம் ஆவான். இவன் எதிரிகளை அழிக்க தன்னுடைய வில்லில் உள்ள அம்புகளை எய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை, இவன் வில்லை மட்டும் கையில் எடுத்தாலே விரோதி அழியப் போதுமானது. "இப்படிப்பட்டவனை உபாயமாக பற்றுங்கள்", என்று கூறுகிறார். நுடங்கிடையை என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன? ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று கருதுவது, சீதை தன்னுடையவள் என்று கவர்ந்த இராவணனின் எண்ணம் போன்றதாகும் என்று கருத்து. சீதையின் விரோதியை எப்படி அழித்தானோ அது போன்று தன்னைப் பற்றியவர்களின் தடைகள் நீக்கிக் காப்பான் என்று கருத்து. சீதைக்கு எந்த அளவு உறவு இராமனுடன் உள்ளதோ, அதே அளவு உறவு சேதனுக்கும் இராமனிடம் உள்ளது. இராமனைப் பற்றுவதற்கு முன்பாக சீதையைப் பற்ற வேண்டும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு பேருந்தி இத்யாதி) - இல்லாதத்தை உண்டாக்கின உனக்கு உள்ளதுக்கு ஒரு குணதாநம் பண்ணுகையரிதோவென்கையும், பிராட்டியோட்டைக் கலவிக்கு விரோதியான ராவணனை அழியச்செய்த உனக்கு என்னுடைய ப்ரதிபந்தகம் போக்குகை அரிதோவென்கையும். (வாளியிலட்டனை) - ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிபோலே ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே பூசலிலே நின்று அழியச்செய்தாய்.

விளக்கம் - (ஒரு பேர்) - "இல்லை" என்று கூறப்படும் பொருள்களை உண்டாக்கிய உனக்கு, "இருக்கின்ற பொருள்" என்னும்படியான எனக்கு மேன்மையை அளிப்பது அரிதா? பிராட்டியுடன் நீ கூடுவதற்குத் தடையாக இருந்த இராவணனை அழித்த உனக்கு, எனது துன்பங்களை நீக்குவதற்கு அரிதா? ப்ரம்மன் முதலானோரை ஸங்கல்பம் மூலம் படைத்தது போன்று அல்லாமல் இராவணனை நேருக்கு நேர் நின்று அழியச் செய்தாய்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 10)

வ்யாக்யானம் - (உள்நின்று) - ஸமிதையிடாமணியைப் போலே தானே சூழ்த்துக் கொண்டு கிடக்கிறபடி. நடுக்கடலிலே ஒரு சஷுத்ர ஜந்து நின்று அலையுமாபோலே, அணுபரிமாணவஸ்து, பாப ஸமுத்திரத்திலே நின்று அலைகிறபடி. “சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால்”, என்னக் கடவதிறே. (நின்று) - பாபங்களுக்கு இடையாதொழிகை. ஸர்வம் ஸஹேமே என்னக் கடவதிறே. நெருப்பிலே கால்பாவினாற்போலே, பாபங்களிலே வேர்விழுவதே.

விளக்கம் - மாணி என்னும் பூச்சி போன்று தன்னைத்தானே பாவங்கள் சூழும்படிச் செய்து - மாணி என்னும் பூச்சி தன்னைத்தானே சுற்றி ஒரு கூடு கட்டிக் கொள்ளும். மாணி என்பது ப்ரம்மச்சாரியையும் குறிக்கும் என்பதால், ஸமித்துக்களை இடாத மாணி என்றார்; ப்ரம்மச்சாரி என்பவன் ஸமித்துகளை அக்னியில் இடுபவன். நடுக்கடலில் ஒரு மிகச்சிறிய பூச்சியானது அலைகளில் சிக்குண்டு தவிப்பது போன்று, அணுவாகிய இந்த ஜீவன் பாவம் என்னும் ஸமுத்திரத்தில் சிக்குண்டு அலைகிறான். திருவாய்மொழி (4-7-1) - சிறியனேலும் செய்வினையோ பெரிதால் - என்று கூறியது அன்றோ? (நின்று) - பாவங்கள் மிகுதியாக உள்ளதைக் கண்டு, அச்சம் கொண்டு பின்வாங்காமல் உள்ளான். ஸ்தோத்ர ரத்னம் (25) - ஸர்வம் ஸஹேமே - அனைத்து துன்பங்களையும் நான் பொறுத்துக் கொள்வேன் - என்பது போல் உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (மூன்றெழுத்து உடைய பேரால்) - மூன்றெழுத்தையுடைய திருநாமத்தாலே. “கெடுமிடராயவெல்லாம்” இத்யாதி. பாபங்களைப் பண்ணின காலப்பரப்பும், பாபத்தின் பரப்பும் போலேயிருக்கிறதோ பாபவிமோசநம் என்னில், “மூன்றெழுத்து” என்கிறது. ஒரோ திருவக்ஷரமே போரும் என்கைக்காக. ப்ரக்ருதி ப்ரத்யய யோகத்தாலே பதமாயிருக்கையன்றியே மூன்று அக்ஷரமாயிருக்கை. “ஓர் அய்தாஷ்டீ, ஸஹஸ்ராஷ்டீ” என்னுமவைபோலே “முடிந்ததாய்விடவற்றே” என்றிருக்குமதன்றே இது. (பேரால்) - மந்த்ரமென்னாதொழிந்தது, “ரிஷி சந்தோ தேவதை, சக்தி, பீஜம், வர்ணம், விநியோகம், த்யானம்” என்னுமாபோலே, சில

சடங்குகளுண்டாய், அதி க்ருதாதிகாரமா யிருக்கையன்றியே ஸர்வாதிகாரமாய், ஸ்த்ரீ பால ஸாத்யமாயிருக்கை. இடறினவன் “அம்மே” என்னுமாபோலே இடர் வந்தபோது ஸர்வருக்கும் சொல்ல ப்ராப்தியுண்டா யிருக்கை. இன்ன திருநாமம் என்னாதே “மூன்றெழுத்துடைய பேரால்” என்றது, ருசி பிறந்தவன்று உபதேசிக்கக்காக ஆச்சாதிக்கிறார். “மூன்றெழுத்தனை” என்று பெரியாழ்வார் மறைத்தாற்போலே.

விளக்கம் - (மூன்றெழுத்து உடைய பேரால்) - மூன்று எழுத்துக்கள் கொண்ட கோவிந்த என்னும் திருநாமம் மூலமாக. திருவாய்மொழி (10-2-1) - கெடும் இடர் ஆயவெல்லாம் கேசவா என்ன - என்றது காண்க. “பாவங்களைச் செய்த காலத்தின் அளவு, பாவங்களின் எண்ணிக்கை அளவு ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் பாவங்களை நீக்கும் இந்தத் திருநாமத்தின் அளவு பெரியதோ?” என்ற கேள்வி எழலாம். “மிகவும் பெரியது அல்ல, மூன்றேஎழுத்து”, என்றார். மூன்று எனக்கூறியது ஏன் என்றால், ஒரே எழுத்தே பாவங்களை நீக்கிவிடும் என்று உணர்த்தவே ஆகும். தனித்தனியே அக்ஷரங்கள் பொருள் இன்றி, மூன்று எழுத்துக்களும் சேர்ந்து ஒரு பொருள் தருவதாக உள்ளது. அய்தாக்ஷரீ என்று பத்தாயிரம் எழுத்துடனோ அல்லது ஸஹஸ்ராக்ஷரீ என்று ஆயிரம் எழுத்துடனோ அல்லாமல், கூறுவதற்கு “எப்போது கூறி முடிப்போம்” என்ற எண்ணம் உண்டாகாமல் மிகவும் எளிதாகக் கூறும்படி உள்ளது. (பேரால்) - மந்த்ரம் என்று ஏன் கூறவில்லை? மந்த்ரம் போன்று சில சடங்குகளில் மட்டும் கூறவேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இன்றி, இதனைச் சிலர் மட்டுமே கூறலாம் என்னும் கட்டுப்பாடு இன்றி, அனைவருக்கும் இதனைக் கூறுவதற்குத் தகுதி உண்டு என்னும்படியாக, பெண்களுக்கும் சிறுவயதினருக்கும் ஏற்றபடி உள்ளது. “ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, சக்தி, பீஜம், வர்ணம், விநியோகம், த்யாநம்” என்பதான அங்கந்யாஸ, கரந்யாஸ விதிமுறைகள் இதற்கு இல்லை. தடுக்கி விழுந்தவன் “அம்மா” என்று அழைப்பதற்கு எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாதது போன்று, துன்பம் கொண்ட நேரத்தில் யாருக்கும் இந்தத் திருநாமத்தை உச்சரிக்க உரிமையுள்ளது. இந்தத் திருநாமம் இது என்று நேரடியாகக் கூறாமல், “மூன்றெழுத்து” என்று ஏன் மறைமுகமாகக் கூறவேண்டும்? மூன்றெழுத்து என்று கூறுவதன் மூலம், “இது யாரை குறிக்கிறது” என்ற ஆவல் மேலிட, இதன் மீது ஆசை ஏற்படும். அவர்களுக்கு மட்டும் உபதேசம் செய்யலாம் என்று எண்ணி இவ்விதம் அருளிச்செய்தார். பெரியாழ்வாரும் தனது திருமொழியில் (4-7-10) - மூன்றெழுத்து அதனை - என்று மறைமுகமாகவே அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கத்திரபந்தும்) - ஷட்த்ரியாணாமதம: இதி ஷட்த்ரபந்து: ப்ரஹ்மபந்து: என்னுமாபோலே. சகாரத்தாலே தண்மைக்கு எல்லை நிலமான இவனும். (அன்றே) - நம் முதலிகள் கோஷ்டியில் நாலூரான் என்றாற்போலே, ரிஷிகள் கோஷ்டியில் ஷட்த்ரபந்து என்றால் செவி புதைக்கும்படியாய்த்து

இருப்பது. ஸந்த்யக்தே பந்துலோகேந தஸ்மிந் துர்வ்ருத்த சேதஸி சிந்தாம் சகார ஸ முநி: ஷுத்ரபந்தௌ தயாபர:.. (பராங்கதி கண்டு கொண்டான்) - பாபவிமோசனமே பலம் போந்திருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே ஸ்வர்க்காதி பலங்களின் அளவுமன்றிக்கே, ஐச்வர்ய கைவல்யங்களளவுமன்றிக்கே, உத்தம புருஷார்த்தத்தைக் கிடர் லபித்தது. ஸம்ஸாரிகளில் கடையானவன் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தருடைய அநுபவத்தையிறே பெற்றது. (கண்டு கொண்டான்) - என்றது இழந்தது பெற்றாற்போலேயிருக்கை. திருநாமம் சொன்னதுக்குப் பலன் பெற்றானாயிருக்கையன்றிக்கே, தன்னது தான் பெற்றானாகவாய்த்து இவன் நினைத்திருப்பது. அஜ்ஞாந்தாலே மறைந்து கிடந்ததாய், பகவத் விஷயீகாரத்தாலே அதில் நிவ்ருத்தி பிறந்தால், ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி விசேஷமும் ப்ரகாசிக்குமித் தனையிறே. ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (கத்திரபந்தும்) - அந்தணர்களில் தாழ்ந்தவன் “ப்ரஹ்மபந்து” என்பது போன்று, ஷுத்ரியர்களில் தாழ்ந்தவன் “ஷுத்ரபந்து” என்பதாகும். கோவிந்த திருநாமம் கற்றதால் இவன் மேன்மைக்கு எல்லையை அடைந்தான். (அன்றே) - கூரத்தாழ்வான் தனது திருக்கண்களை இழக்கக் காரணமான நாலூரானின் பெயரைக் கேட்டாலே நமது ஆசார்யர்கள் கோஷ்டியில் உள்ள அனைவரும் அவனது பெயரைக் கேட்க விரும்பாமல் தங்கள் காதுகளை மூடிக் கொள்வார்கள். இது போன்றே ஷுத்ரபந்துவின் பெயரைக் கேட்டாலே முனிவர்கள் கோஷ்டியில் உள்ள அனைவரும் அவனது பெயரைக் கேட்க விரும்பாமல் தங்கள் காதுகளை மூடிக் கொள்வார்கள். விஷ்ணுதர்மம் (97-38) - ஸந்த்யக்தே பந்துலோகேந தஸ்மிந் துர்வ்ருத்த சேதஸி சிந்தாம் சகார ஸ முநி: ஷுத்ரபந்தௌ தயாபர: - தனது உறவினர்களால் கைவிடப்பட்டவனும், தவறான நடத்தையில் மனதைச் செலுத்தியவனும் ஆகிய ஷுத்ரபந்துவின் மீது கருணை கொண்டவரான முனிவர் - என்றது காண்க. (பராங்கதி கண்டு கொண்டான்) - திருநாமத்தின் மூலம் அனைத்துப் பாவங்களும் நீங்குவிடுகின்றன என்பதே போதுமான பலனாக உள்ளது. அதனையும் கடந்து அவனது திருநாமம் என்பது ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றின் அதிபதியாக இருக்கக்கூடிய ஐச்வர்யம், ஆத்மாவை அடையத்தக்க கைவல்யம் போன்றவற்றையும் அளிக்கவல்லது. இவற்றையும் கடந்து நிற்கும் மேன்மையான புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தைப் பெற்றான். ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்களிலே மிகவும் தாழ்ந்தவனான ஷுத்ரபந்து, ஸம்ஸாரத்தில் சிக்காமல் உள்ளவர்களான நித்யஸூரிகளுக்குக் கிட்டும் அநுபவத்தை அடைந்தான். (கண்டுகொண்டான்) - இதுநாள்வரை இழந்திருந்த அநுபவத்தை மீண்டும் பெற்றது போல் இருந்தது. திருநாமத்தின் மூலம் தான் எதனையும் புதிதாக அடையவில்லை என்றும், இத்தனை ஆண்டுகள் தான் பெற வேண்டியதைப் பெறாமல், இப்போது அவை பெறப்பட்டது என்றும் உணர்ந்தான். இவனது ஸ்வரூபம் அறியாமையால் மறைந்து கிடந்தது. பகவத் க்ருபை

காரணமாக அந்த அறியாமை நீங்கியது. இதனால் தனது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற சேஷத்வமும் (தான் எம்பெருமானுக்கு அடிமை), கைங்கர்யமும் வெளிப்பட்டது. விஷ்ணுதர்மம் - ப்ரகாச்யந்தே ந ஜந்யந்தே - ஆத்ம குணங்கள் வெளிப்படுகின்றனவே அல்லாமல் புதிதாகத் தோன்றுவதில்லை - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (இத்தனையடியரானார்க்கு) - ச்ஷத்ரபந்துவினளவு ஆநுகூல்ய முடையார்க்கு என்னுதல். “ஈச்வரன் சேஷி; நீ சேஷபூதன்” என்றால், அதில் அத்வேஷமுடையார்க்கு என்னுதல்; பதிம் விச்வஸ்ய, யஸ்யாஸ்மி என்று சிலர் சொன்னால், மநஸ்ஸு அதிர்ந்திராதிருக்கை. இவ்வளவைக் கொண்டு அடியரானார்க்கு என்னலாமோ என்னில் - பகவதபிப்ராயத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். துராசாரோ அபி ஸர்வாசீ என்று தொடங்கி, நிர்ந்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: என்னக்கடவதிறே. “இத்தனை” என்கிற இதுதான் மேருமந்த்ரம் சுமந்தாற்போலேயாய்த்து இருக்கிறது அத்தலைக்கு. பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (இத்தனை அடியர் ஆனார்க்கு) - ச்ஷத்ரபந்துவின் அளவிற்காவது எம்பெருமானிடம் பற்றுதல் கொண்டவர்களுக்கு. “ஈச்வரன் உனது எஜமானன், நீ அவனது அடிமை” என்று கூறினால் கோபம் கொள்ளாதவர்களுக்கு. தைத்திரீயம் - பதிம் விச்வஸ்ய - உலகிற்கே நாதன்; யஜூர் - யஸ்யாஸ்மி - யாருக்கு நான் தாசனோ - போன்ற வரிகளைக் கேட்டவுடன் மனமானது அதிராமல் உள்ளவர்களுக்கு. இத்தனைக் குறைந்த அளவிற்கு பகவத் அனுபவம் உள்ளவர்களையா “அடியார் ஆனார்க்கு” என்பது என்ற கேள்வி எழலாம். இவர்களையும் அவன் அடியார்களாகவே கொள்கிறான் என்பதால் அருளிச்செய்தார். துராசாரோ அபி ஸர்வாசீ - பல காலம் ஒருவன் தீயவனாக இருந்தபோதிலும் - என்று தொடங்கி, நிர்ந்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந: - அவன் எம்பெருமானைச் சரணம் அடைந்தால், அனைத்து தோஷங்களும் விலகிவிடும் - என்றது காண்க. “இத்தனை” என்பதன் மூலம், இப்படிப்பட்டவர்களின் பக்தி என்பதே எம்பெருமானுக்குத் தனது உள்ளத்தில் மேரு மலை, மந்த்ர மலை போன்றவற்றைச் சுமந்த சுமை போன்று கனமாக உள்ளது. பூயிஷ்டாம் தே நம உக்திம் விதேம - நீ மிகவும் மதிக்கின்ற “நம” என்பதை நாங்கள் அடிக்கடிக்கூறுவோம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

மதுரகவியாழ்வார் திருநகைத்ர சிறப்புப் பகுதி

மதுரகவியாழ்வாரின் திருநகைத்ரம் சித்திரை மாதம் சித்திரை (20.04.2008) ஆகும். அதற்கான சிறப்புப் பகுதியாக பெரியதிருமுடியடைவு என்னும் நூலில் இருந்து மதுரகவியாழ்வார் பற்றிய பகுதிகள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

கோயில் கந்தாடைநாயன் அருளிச்செய்த பெரியதிருமுடியடைவு

கணாம்சபூதரான மதுரகவியாழ்வாருக்குத் திருவவதார ஸ்தலம் பாண்டிய தேசத்தில் திருத்தாம்பர்ணீ தீரத்தில் திருக்கோளூர். திருவவதாரம் பூர்வசிகை ப்ராஹ்மண வர்ணத்தில். திருநகைத்ரம் த்வாபரயுகம் எட்டு லகைத்தறுபத்து மூவாயிரத்து நூற்றுக்கு மேல் விக்ரம ஸம்வத்ஸரம் சித்திரை மாஸம் சுக்ல பகைத்தில் தசமி வெள்ளிக்கிழமை ஐந்தாந்தேதி சித்திரை. இவர் அஷ்டாங்க யோக க்ரமத்தினால் பதரிகாச்ரமத்திலே நாராயணனை ஆச்ரயித்துத் தென் தேசத்திலே வந்து நம்மாழ்வாரை ஆச்ரயித்து, திருநகரியிலே நம்மாழ்வாரை விக்ரஹமாக ஏறியருளப் பண்ணி ஐம்பது திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவர் நம்மாழ்வார் விஷயமாக அருளிச்செய்த ப்ரபந்தம் கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பு பதினொரு பாட்டு. இவர்க்குத் திருவாராதனம் நம்மாழ்வார்.

தனியன்

ஹஸ்தஸ்தாளத்விதயம் ப்ரபத்யே சடாரி வாக் வ்யாஸம் உதார கீர்த்திம்
மாதுர்ய ஸம்சலிஷ்ட கவித்வயுக்தம் மஹத்த்வ ஸம்பாவித புத்தி தத்வம்

பொருள் - திருக்கரங்களில் தாளங்களை உடையவரும், வேதங்களுக்கு வ்யாஸர் எப்படியோ அது போன்று நம்மாழ்வாரின் தமிழ் வேதத்திற்கு உள்ளவரும், மேன்மையை உடையவரும், இனிமையான கவிதை இயற்ற வல்லவரும், சிறப்பான புத்தியுடன் கூடியவரும், உண்மை நிறைந்தவரும் ஆகிய மதுரகவியாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.

நம்மாழ்வார் திருவடிகளைச் சரணம் அடைந்த மதுரகவியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்